

SVANEHAMMEN.

Romantisk Skuespil i 3 Akter af Henrik Hertz.

Musiken af H. Rung.

(1841. Det kgl. Theater.)

Andante moderato.

I.

mf dim. p Fra fjer-ne Lande kom hun Dronning Dagmar *pp Fine.*

1. Hun var saa ung, saa
2. Saayandt de op de
3. Og Kon-gen hen - de

mf p mf 3 mf 3 mf dim.

faur og fin, tal-te til Hvermand mildt, til Rid-der og til Bon-de, til rin-ge-ste Ganger - pilt. Fra
Sil-ke-sejl højt i den gyld-ne Raa, saa fik de Børhiin bli-de, og lø-de til Danmark staae. Fra
gik i-gjen, der hun i Land blev sat, og Bon-den stod ved Stran-den og vif-te-de med sin Hat. Fra

D. C. dal S. al Fine.

Andante.

II.

p Den Saa Som-mer-dag mig vee er mig for

dolce

dolce

gjøreslang un-der de grøn-ne Lin-de. Hvor skal jeg sty-re hen min Gang, min
di-ne Ord un-der de grøn-ne Lin-de. Saa vidt i Lan-det alt jeg for, hvor

pp pesante poco f

pp pesante poco f

un-ge Brud at fin-de? Hu-set er af Mar-mor, og Ta-get er af Bly,
skal jeg Hu-set fin-de? Hu-set er af Mar-mor, det lig-ger un-der O. O

mf p

Sen-gen er med Sil-kebredt den Jomfru hun so-ver der i.
Rid-der, vil du naa derhen, du sej-le den vil-de - ne Sp.

Allegretto moderato.

III.

1. Af
2. Ak
3. Thi

Mar - mor er det byg - get, min Fa - ders høj - e Slot, af
al - drig jeg for gæt - ter mit Hjem, min Fa - ders Slot, de
mig har Sva - nens Vin - ger til fjer - ne Lan - de bragt. Med

Pal - me - træ - er skyg - get, ved Bjer - ge fast be - tryg - get, ved Ha - vet, der rul - ler
sol - be - straal - te Slæt - ter, de som - mer - kla - re Næt - ter og Van - det, der rul - ler
e - der den sig svin - ger, men mig en Gud be - tvin - ger og hol - der mig her med

blaat. Naar man fra Pa - ros sej - ler, da ser man mel - lem Høj - e det
blaat. Og mi - ne Sø - stres Ska - re, der i de gyld - ne Hal - ler med
Magt. Paa dis - se stræn - ge Ky - ster be - drø - vet ladt til - ba - ge, Jer

hvi - de Slot, der spej - ler i Sø - en si - - - ne Fløj - e.
de - res Stem - mer kla - re paa mig for - gæ - - - ves kal - der.
kal - der e - ders Sø - stre med A - ri - ad - - - nes Kla - ge.

1. 2. 3.

Allegro ma non troppo.

IV.

mf *p*

1. Den vil - de Ravn er fløj - et bort med Ger - mands ven - stre
 Dat - ter, bliv og vaer mit Hus! Du kan ej Ger - mand
 fløj om Nat - ten, fløj ved Dag med Fal - kens Fjed - re
 har jeg dræbt den le - de Ravn o Ger - mand, Hjør - tens -

Øj - e, med Hælv - ten af hans Hjør - te - blod og sid - der paa hi - ne
 hæ - ve. Min Fal - ke - ham er slidt og skør, den bri - ster, ved det - te
 vaa - de. Paa Kul - lens Klip - per Rav - nen sad og ska - ged med Vin - ger
 kæ - re! Nu vil jeg til min Mo - der hjem, hvis Fal - ken mig kun - de

dolce

Høj - e. "Du vi - de mig den e - ne Bøn, din Fal - ke - ham du mig laa - ne. Jeg
 Stæv - ne." O, lad mig fly - ve, som jeg kan alt ud i. Ver - den den vi - de! Her
 baa - de. "Sid stil - le, Ravn, og værg dit Liv! dit Øj - e vil jeg ud - stin - ge, og
 bæ - re. Hun fløj fra Stran - den op i - gjen, men Fal - ke - vin - ger - ne da - le. Det

brin - ger Bod alt for din Søn og fly - ver o - ver til Skaa - ne.
 hjem - me paa den ø - de Strand mit Hjør - te bri - ster af Kvi - de.
 skæ - re med min skar - pe Kniv alt un - der din ven - stre Vin - ge.
 var for Ger - mand Gla - den svend hun sank i Bøl - ger - ne sva - le.

Con moto.

Tempo, I.

1. 4. Hun fløj o - ver de Slet - ter, hun fløj o - ver sal - ten Vand. Al - drig

al - drig ven - der Jer - mind - lil til - ba - ge til Danmarks Strand.
 Min
 Hun
 Nu

Allegro.

V.

1. Til Myk - le - gaard og
 2. I Myk - le - gaard og
 3. Den Her - tug ta - ler

Span - je - land en Morgen jeg vil - de - dra - ge. Thi gik jeg ud saa fri og frank i min Ungdoms fej - re
 Span - je - land der var mi - ne Kaar saa bli - de. Men Læng - sel lod mig al - drig Ro, til mit Hjem jeg maat - te
 til sin Brud hans fau - re Brud, der kom - mer fra Myk - le - gaard og Span - je - land for at see vort Lands Skær -

Da - ge „Hvor - hen, hvor - hen, du Van - drings - mand!“ saa - le - des sang paa
 ri - de „Hvor - hen, hvor - hen, du Rid - ders - mand!“ saa - le - des sang paa
 - som - mer „Hvor - hen, hvor - hen, min fau - re Brud? Jeg kan dig al - drig

Kvi - ste en fremmed Fugl og fløj for - an, ret li - ge - som den vid - ste, den vid - ste, ja den
 Kvi - ste en Fugl fra Danmark og fløj for - an, ret li - ge - som den vid - ste, den vid - ste, ja den
 mi - ste. Dengang Jeg vandt din Tro for Gud, da var det som jeg vid - ste, jeg vid - ste, ja jeg

vid - ste, til Myk - le - gaard og Span - je - land jeg ag - te - de hen at dra - ge.
 vid - ste, fra Myk - le - gaard og Span - je - land jeg ag - te - de hjem at ri - de.
 vid - ste, at Myk - le - gaard og Span - je - land du byt - ter for vor Skær - som - mer.